

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/70/2024
Identifikačné číslo spisu:	5122011049
Dátum vydania rozhodnutia:	13.11.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5122011049.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku na neverejnom zasadnutí konanom 13. novembra 2024 v Bratislave, v trestnej veci obvineného W. Q. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 23. mája 2024, sp. zn. 3Tos/67/2024, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej len „súd I. stupňa“) uznesením z 21. marca 2024, sp. zn. 22T/68/2022, rozhodol podľa § 420, § 419 ods. 1 Trestného poriadku, § 50 ods. 4 Trestného zákona, že obvinený W. Q. (ďalej len „obvinený“) sa v skúšobnej dobe pri podmienечnom odsúdení trestným rozkazom súdu I. stupňa z 30. septembra 2022, sp. zn. 22T/68/2022, právoplatného 3. novembra 2022 neosvedčil, a nariadil výkon trestu odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 419 ods. 4 Trestného poriadku, § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd v Žiline (ďalej len „sťažnostný súd“) uznesením z 23. mája 2024, sp. zn. 3Tos/67/2024, podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť obvineného zamietol. Minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister spravodlivosti“) na základe podnetu manželky obvineného podal proti vyššie špecifikovanému uzneseniu sťažnostného súdu dovolanie z dôvodu uvedenom v ustanovení § 371 ods. 2 Trestného poriadku.

V odôvodnení svojho dovolania uviedol, že po preskúmaní trestného spisu dospel k záver, že postupom sťažnostného súdu, a konaním ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v neprospech obvineného.

Poukázal na to, že súd I. stupňa pri rozhodnutí o neosvedčení sa obvineného v skúšobnej dobe podmienечného odsúdenia trestným rozkazom a nariadení výkonu trestu odňatia slobody vychádzal z

listín zaslaných Mestskou políciou Trenčín, z ktorých vyplynulo, že obvinený viacnásobne stál vozidlom na miestach, kde nie je povolené stáť, alebo nezaplatil parkovné na miestach, kde je parkovné za úhradu. Dospel tak k záveru, že obvinený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nevedol riadny život, keďže spáchal 6 priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktoré boli spojené s vedením motorového vozidla, pričom práve za činnosť súvisiacu s motorovým vozidlom bol odsúdený. Sťažnostný súd síce súhlasil so sťažnostnou námietkou obvineného, že v prípade priestupkov, ktorých sa dopustil počas skúšobnej doby podmieneného odsúdenia, nejde o závažné priestupky ohrozujúce bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, avšak zároveň uviedol, že obvinený od roku 2004 spáchal v doprave celkom 58 priestupkov rôznorodého charakteru v súvislosti s vedením motorového vozidla, čím preukázal, že porušovanie dopravných predpisov nie je v jeho prípade náhodné a ojedinelé.

Podľa názoru ministra spravodlivosti môže súd vychádzať iba z okolností, ktoré nastali počas plynutia skúšobnej doby. Sťažnostný súd tak nemohol prihliadať na priestupky spáchané pred plynutím skúšobnej doby a tým odôvodňovať, že obvinený nevedol riadny život (R 4 /2012). V prípade, ak by sťažnostný súd posudzoval individuálne iba charakter 6 priestupkov, ktorých sa obvinený dopustil počas skúšobnej doby, nemohol by dospieť k záveru, že nevedol riadny život a podmienené odsúdenie nesplnilo svoj účel.

Ďalej minister spravodlivosti v dovolaní uviedol, že riadnym životom nemožno rozumieť „bezchybný“ či „vzorový“ život, teda život cnostnejší než vedie priemer populácie. Zároveň je rozsiahlou rozhodovacou činnosťou súdov judikované, že pojem riadny život nemožno zamieňať s bezúhonnosťou, o to viac nemožno prihliadať pri posúdení vedenia riadneho života na priestupky, ktoré sa môžu vyskytnúť aj u bezúhonných členov spoločnosti. Spáchanie priestupkov na úseku cestnej premávky nemožno mechanicky považovať za okolnosti odôvodňujúce nariadenie výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ale je potrebné skúmať, či sa skutočne jedná o vybočenie z rámca vedenia riadneho života.

Účelom podmieneného odkladu výkonu trestu je dosiahnuť nápravu páchateľa aj miernejšími prostriedkami, a ak je náprava dosiahnutá, nariadenie výkonu pôvodne odloženého trestu odňatia slobody nie je v súlade s § 34 ods. 1 Trestného zákona. Obvinený je 66 ročný dôchodca, ktorý sa angažuje v prospech telesne postihnutých športovcov, riadne funguje v rámci svojej rodiny a spoločnosti, a v jeho prípade nie je možné vyhodnotiť nesprávne státie s motorovým vozidlom za také vybočenie z vedenia riadneho života, kde adekvátnym riešením je iba nariadenie výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Minister spravodlivosti navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“), aby podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že uznesením sťažnostného súdu z 23. mája 2024, sp. zn. 3Tos/67/2024 a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v ustanoveniach § 34 ods. 1, § 50 ods. 4 Trestného zákona v neprospech obvineného, aby podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil a zrušil aj ďalšie rozhodnutia na neho obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal sťažnostnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „prokurátor“) sa k dovolaniu ministra spravodlivosti vyjadril v podaní doručenom súdu I. stupňa 27. septembra 2024, pričom uviedol, že sa s jeho obsahom a dôvodmi nestotožňuje, pretože rozhodnutím sťažnostného súdu nedošlo k porušeniu Trestného zákona, a pridrižiava sa odôvodnenia uznesenia sťažnostného súdu, ktoré považuje za správne, logické a dostatočne vysvetľujúce.

I keď spáchanie viacerých priestupkov samo o sebe nie je dôvodom na vyslovenie, že sa odsúdený v skúšobnej dobe neosvedčil, obvinený bol však odsúdený za prečin ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil tým, že nedal prednosť chodkyni prechádzajúcej po priechode pre chodcov, čím jej spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, pričom porušil závažným spôsobom ustanovenie § 4 ods. 1 písm. g), ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, čím preukázal vysokú mieru ignorácie dopravných predpisov. Napriek tomu, že bolo od

výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá podmiennečne upustené, sa obvinený počas plynutia skúšobnej doby dopustil priestupkov na úseku dopravy, teda protispoločenského konania, ktoré opäť súviselo s vedením motorového vozidla, čo nesporne preukazuje jeho ľahkovážny a nezodpovedný prístup k dodržiavaniu právneho poriadku štátu, a v konečnom dôsledku k vedeniu riadneho života.

Obvinený sa síce nedopustil trestnej činnosti, avšak v prípade priestupkov nešlo o ojedinelé vybočenie z vedenia inak riadneho života, páchal ich opakovane a sankcie za ne uložené ho nevedli k tomu, aby sa ich do budúcnosti vyhýbal.

K argumentácii ministra spravodlivosti uviedol, že sťažnostný súd nevedenie riadneho života obvineným nepostavil na priestupkoch, ktoré obvinený spáchal pred začiatkom plynutia skúšobnej doby, ale predmetnou skutočnosťou odôvodňoval okolnosti týkajúce sa osoby obvineného a možnosti na jeho nápravu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie ministra spravodlivosti podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol.

Obvinený sa prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jozefa Holiča, advokáta v Bernolákove, vyjadril k dovolaniu ministra spravodlivosti v podaní doručenom súdu I. stupňa 27. septembra 2024, v ktorom uviedol, že podané dovolanie spĺňa vecné a právne podmienky aby mu dovolací súd mohol v plnom rozsahu vyhovieť, zároveň sa domáhal, aby dovolací súd pri predbežnom prerokovaní dovolania podľa § 410 ods. 2 Trestného poriadku povolil odklad vykonateľnosti uznesenia súdu I. stupňa z 21. marca 2024, sp. zn. 22T/68/2022, v spojení s uznesením sťažnostného súdu z 23. mája 2024, sp. zn. 3Tos/67/2024. Za vecné dôvody dovolania považoval nesprávne tvrdenia, že fotkami predloženými Mestskou políciou Trenčín bolo preukázané, že všetkých 6 priestupkov sa dopustil on, pričom napríklad 15. decembra 2020 sa za volantom nenachádzal, bol v zákaze činnosti a jeho vodičský preukaz bol uložený na ODI v Trenčíne, pričom aj v iné dni používali vozidlá iné osoby. Pri existencii objektívnej zodpovednosti bolo možné spravodlivo označiť „priestupcu“ iba vtedy, ak by bolo políciou preukázané, že za volantom sedel obvinený. Skutočnosť, že pokutu zaplatil svedčí iba o tom, že vlastník, držiteľ a prevádzkovateľ vozidla mal odstavené alebo zaparkované vozidlo na zákaze stáť, alebo platenom parkovacím mieste. Obvinený zároveň poukázal na to, že je výnimkou, aby v súdnej praxi boli premenené podmiennečne odložené tresty po spáchaní priestupkov v doprave. Výčitka spáchaných priestupkov mimo skúšobnej doby je flagrantným porušením ústavných práv v zmysle čl. 13 ods. 3, ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Čo sa týka predmetného trestného konania, obvinený zavineným porušením dôležitej povinnosti pri ktorej z nedbanlivosti spôsobil ťažkú ujmu na zdraví, avšak bez komplikácií a trvalých následkov, aj keby a iba on spáchal 6 priestupkov, kde mal na mieste zaplatiť 3 až 5 euróv pokuty, nemožno spravodlivo, zmysluplne a pri dodržaní zásad trestania nariadiť nepodmiennečný trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov.

Obvinený ďalej namietal, že súd I. stupňa konal na verejnom zasadnutí v jeho neprítomnosti, čo síce bolo podľa zákona možné, avšak v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, pretože sa nemohol k priestupkom vyjadriť, a nemal o nich vedomosť. Keďže súd I. stupňa konal v neprítomnosti obvineného, nemohol tak spravodlivo konať ani odvolací súd na neverejnom zasadnutí napriek tomu, že mu to zákon dovoľoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené obvinený žiadal doplniť petit dovolania tak, aby po zrušení uznesenia sťažnostného súdu vec prejednal na verejnom zasadnutí bez zbytočných prieťahov a spravodlivo v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Spisový materiál bol spolu s dovolaním ministra spravodlivosti a vyjadreniami prokurátora a obvineného predložený dovolaciemu súdu na rozhodnutie 30. októbra 2024.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že bolo podané ministrom

spravodlivosti ako oprávnenou osobou na základe podnetu (§ 369 ods. 1 Trestného poriadku), proti prípustnému rozhodnutiu (§ 371 ods. 2 Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Čo sa týka naplnenia obligatórnych obsahových náležitostí dovolania podľa § 374 Trestného poriadku, najmä čo sa týka odseku 2 predmetného ustanovenia, minister spravodlivosti označil dovolací dôvod podľa ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku. V tomto smere dovolací súd cituje judikát R 52/2016: „Okruh rozhodnutí, proti ktorým je prípustné dovolanie, je s účinnosťou od 1. septembra 2011 explicitne (výslovne) stanovený v § 368 ods. 2 písm. a) až h) Trestného poriadku v znení zákona č. 262/2011 Z. z. Ďalšie druhy dovolaní napadnutelných rozhodnutí, ktoré má na mysli slovné spojenie uvedené v náveti tohto ustanovenia „ak tento zákon neustanovuje inak“, vyplývajú z § 371 ods. 2 Trestného poriadku s tým, že tieto môže účinne napadnúť len minister spravodlivosti. Naproti tomu odsek 3 § 371 Trestného poriadku nerozširuje okruh ministrom spravodlivosti napadnutelných rozhodnutí, ale rozširuje okruh dovolacích dôvodov, v rámci ktorých má minister spravodlivosti možnosť domáhať sa aj nápravy skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený“.

Z uvedeného vyplýva, že ustanovenie § 371 ods. 2 Trestného poriadku neupravuje samostatný dovolací dôvod, ale „iba“ rozširuje okruh rozhodnutí, proti ktorým je dovolanie podané ministrom spravodlivosti prípustné. Okruh dovolacích dôvodov upravených v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku rozširuje až odsek 3 uvedeného ustanovenia. Dovolací súd je síce v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, avšak to sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené osobou oprávnenou na podanie dovolania, a nie ich subsumpcia pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

Z obsahu dovolania podaného ministrom spravodlivosti je zrejmé, že chyby ním vytýkané napadnutému uzneseniu sťažnostného súdu, a konaniu ktoré mu predchádzalo, podľa jeho názoru naplňajú dovolací dôvod upravený v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku, napriek tomu že ich subsumoval pod ustanovenie § 371 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré v zmysle vyššie citovaného judikátu R 52/2016 nie je samostatným dovolacím dôvodom.

Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že dovolanie ministra spravodlivosti spĺňa aj obligatórne obsahové náležitosti podľa § 374 Trestného poriadku.

Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu podaného dovolania dospel dovolací súd k záveru, že je potrebné ho ako nedôvodné odmietnuť, pretože dovolací dôvod nenapĺňa.

Na úvod je potrebné uviesť, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

Ako už dovolací súd vyššie ustálil, dovolanie bolo podané podľa dovolacieho dôvodu upraveného v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie aj proti právoplatnému rozhodnutiu vychádzajúceho zo skutkového stavu, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov v podstatných okolnostiach nesprávne zistený, alebo ak boli pri zisťovaní skutkového stavu závažným spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci.

Z citovaného ustanovenia vyplývajú ministrom spravodlivosti dve možnosti pochybení, ktoré je oprávnený v rámci predmetného dovolacieho dôvodu namietat a to, že na podklade dôkazov vykonaných súdmi v pôvodnom konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav, alebo boli závažným

spôsobom porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu.

V posudzovanej trestnej veci minister spravodlivosti uplatnil prvú z uvedených alternatív, t. j. že sťažnostný súd ako aj súd I. stupňa nesprávne vyhodnotili skutkový stav, keď dospeli k záveru, že obvinený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia nevedol riadny život z dôvodu, že spáchal 6 priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom sťažnostný súd poukázal i na to, že obvinený od roku 2004 spáchal v doprave celkom 58 priestupkov rôznorodého charakteru v súvislosti s vedením motorového vozidla, čím preukázal, že porušovanie dopravných predpisov nie je v jeho prípade náhodné a ojedinelé.

Z odôvodnenia dovolania vyplýva, že minister spravodlivosti jednak namietal, že súdy môžu vychádzať iba z okolností, ktoré nastali počas skúšobnej doby, nemohli preto prihliadať na priestupky, ktoré spáchal pred začatím plynutia skúšobnej doby a čo sa týka priestupkov, ktorých sa obvinený dopustil počas skúšobnej doby, nemohli vzhľadom na ich charakter dospieť k záveru, že nevedol riadny život a podmienené odsúdenie nesplnilo svoj účel.

V súvislosti s námietkami vznesenými ministrom spravodlivosti dovolací súd konštatuje, že jednou zo zásad dokazovania je zásada voľného hodnotenia dôkazov, keď po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu rozhodnutia. Trestný poriadok pritom neurčuje, ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania, alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Všeobecné pravidlo určujúce rozsah dokazovania je upravené v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Z hľadiska hodnotenia dôkazov je rozhodujúcim pravidlom zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. V tomto prípade dovolanie slúži na revíziu a nápravu skutkových zistení a preskúmavanie vykonaného dokazovania, ktoré môže spočívať v posudzovaní spôsobu hodnotenia dôkazov a záverov, ktoré z dokazovania súdy vyvodili, a ktoré sú podkladom na zistenie skutkového stavu. V prípade, ak súd vyhodnotí niektorý dôkaz, či dôkazy inak než podľa predstáv niektorej zo strán, nezakladá táto skutočnosť bez ďalšieho dôvod dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Dovolacia argumentácia ministra spravodlivosti nemôže mať svoj pôvod v nedostatkoch zistenia skutkového stavu, ale musí vyplývať z toho, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z nesprávne zisteného skutkového stavu.

Z uvedeného vyplýva, že minister spravodlivosti môže namietat nesprávnosť zisteného skutkového stavu z dôvodu neúplnosti jeho zistenia, pretože neboli vykonané všetky dôkazy, ktoré súd vykonať mal a mohol. Dovoláním sa však minister spravodlivosti dožaduje „iba“ prehodnotenia zisteného skutkového stavu. Podstatou dovolacích námietok proti spôsobu hodnotenia dôkazov súdov však nemôžu byť námietky, ktoré sú svojou povahou len presadzovaním vlastného hodnotenia dôkazov dovolateľa spôsobom odlišným od ich hodnotenia súdmi, založenom na vlastnom vnútornom presvedčení, že hodnotenie dôkazov súdmi je nesprávne, a to napriek tomu, že spôsob hodnotenia dôkazov obsiahnutý v odôvodnení rozhodnutia netrpí zásadnými nedostatkami.

Už vyššie spomenuté zákonné ustanovenia interpretujú zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá je základným a nevyhnutným predpokladom riadneho zistenia skutkového stavu veci. Voľné hodnotenie dôkazov predstavuje také posudzovanie získaných a vykonaných dôkazov, ktoré nie je zákonom presne ohraničené a aplikuje sa vo všetkých štádiách trestného konania. Skutočnosť, ktorými súd odôvodňuje svoj rozhodnutie, sa musia opierať o dôkazy, ktoré sám vykonal a musia z nich logicky explicitne vyplývať.

Uplatnením vyššie uvedených úvah dovolacieho súdu na posudzovanú trestnú vec musí dovolací súd konštatovať, že minister spravodlivosti sa vo svojom dovolaní v skutočnosti domáha len iného spôsobu hodnotenia dôkazov, než ktoré vykonal súd v pôvodnom konaní, pričom sa odvoláva na nesprávny záver o posúdení toho, či obvinený viedol riadny život, a jeho námietky nesmerujú proti neúplne zistenému skutkovému stavu.

Skutočnosť, že minister spravodlivosti sa so skutkovými a právnymi názormi súdu I. stupňa a

sťažnostného súdu nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť dovolací súd k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti.

Dovolací súd upriamuje pozornosť aj na judikát R 45/2017, a to konkrétne právnu vetu v bode IV., podľa ktorej ak minister spravodlivosti využije svoje oprávnenie podať dovolanie podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku pre nesprávne zistenie skutkového stavu v podstatných bodoch na základe vykonaných dôkazov, musí v dovolaní konkretizovať nesprávnosť úvah, ktorými sa súd spravoval pri hodnotení dotknutých dôkazov (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku), nakoľko len taká chyba môže byť v uvedenej situácii podkladom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom. Ak sa dovolateľ obmedzí na výpočet vykonaných dôkazov alebo uvedie len ich vlastné hodnotenie, dovolanie je zrejme nedôvodné [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Napriek uvedenému dovolací súd prisviedča záverom, ku ktorým dospel ako súd I. stupňa, tak aj sťažnostný súd, a to že z vykonaného dokazovania je preukázané, že obvinený počas skúšobnej doby nevedol riadny život, keďže je zřejmé, že spáchal 6 priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, pričom trestný čin, pre ktorý bol uznaný za vinného a bol mu uložený podmienený trest odňatia slobody, spáchal práve v súvislosti s vedením motorového vozidla. Podmienený odklad uloženého trestu odňatia slobody mal slúžiť obvinenému ako upozornenie pred možným nepodmieneným uložením trestu odňatia slobody, aby viedol riadny život, a teda dodržiaval zákonom uložené povinnosti, obzvlášť na úseku cestnej premávky, keď práve nedodržiavanie povinností obvineným na úseku cestnej premávky viedlo k spáchaniu trestného činu. Čo sa týka vysokého počtu priestupkov, ktorých sa obvinený dopustil pred začiatkom plynutia skúšobnej doby a na ktoré poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia sťažnostný súd, dovolací súd prisviedča argumentácii prokurátora uvedenej v jeho vyjadrení k dovolaniu ministra spravodlivosti, že v súvislosti s predmetnými priestupkami posudzoval sťažnostný súd okolnosti týkajúce sa osoby obvineného a možnosti na jeho nápravu. Navyše záverom súdov v pôvodnom konaní prisviedča i skutočnosť, že priestupkov sa obvinený dopúšťal ďalej aj napriek tomu, že od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá bolo podmienené upustené.

Sťažnostný súd postupoval správne, keď napadnutým uznesením sťažnosť obvineného ako nedôvodnú zamietol, pretože dospel k rovnakému záveru ako súd I. stupňa, že obvinený nevedol v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia trestným rozkazom riadny život, preto rozhodol, že sa neosvedčil, podmienené odložený trest odňatia slobody mu nariadil, a na jeho výkon ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Dovolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v tejto veci z 22. augusta 2024, sp. zn. III. ÚS 425/2024, podľa ktorého osvedčenie obvineného v skúšobnej dobe posúdili súdy v zmysle ustanovenia § 50 ods. 4 Trestného zákona, keď po zvážení všetkých okolností prípadu, predovšetkým toho, či obvinený v skúšobnej dobe viedol riadny život, v rámci čoho posudzovali nie len či tento v skúšobnej dobe spáchal trestný čin, ale aj či sa dopustil priestupkov, dospeli k záveru, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Konštatoval, že vedenie riadneho života nemožno chápať len v užšom význame, ale je potrebné prihliadnuť na širší kontext, ktorého súčasťou je dodržiavanie zákonom uložených povinností. Zároveň uviedol, že rozhodujúcou skutočnosťou pre súd I. stupňa a sťažnostný súd pri posudzovaní trestnej veci bolo, že obvinený sa v krátkej skúšobnej dobe dopustil 6 dopravných priestupkov, pričom práve pri vedení dopravného prostriedku spáchal daný trestný čin, čo nemožno považovať za mylné právne posúdenie podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona.

Dovolací súd tak konštatuje, že v posudzovanom prípade námietky vznesené ministrom spravodlivosti, ktoré dovolací súd sám subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, dovolací dôvod nenaplnili, preto dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.